

Policzenie ludu

BŁĄD I KARA

*Wtedy wystąpił szatan przeciwko Izraelowi,
pobudzwszy Dawida do tego, aby policzył Izrael-
itów – 1 Kron. 21:1.*

Jaki był ciężki grzech króla Dawida, który spowodował ból wielu ludzi? Pierwszą myślą, jaka przychodzi do głowy jest to, że być może chodzi o historię Batszeby, kiedy to Dawid przyczynił się do śmierci jej męża, Uriasza. Dawid spowodował, że zginął on w walce, tylko po to, żeby Dawid mógł pojąć Batszebę za żonę. Ale Dawid popełnił inny wielki grzech, który spowodował śmierć 70.000 mężczyzn. 70.000! Historia ta związana jest z jedną szczególną nieruchomością położoną w Jerozolimie.

Ta dramatyczna i wciągająca fabuła daje nam jeszcze większy wgląd w stan serca Dawida i uczy nas wielu ważnych lekcji. Są one istotne nie tylko dla chrześcijan, ale pewnego dnia staną się potrzebne wszystkim ludziom. Lekcja te dotyczy tego, należy okazać czujność i pełną skrucę, gdy nie uda się nam osiągnąć Bożych standardów. Obejmuje ona również potrzebę zaufania Bogu w czasie prób i doświadczeń.

Policzenie ludu

Opis policzenia ludu znajduje się w 1 Kron. 21, a opis równoległy zawarty jest w 2 Sam. 24. Podczas panowania Dawida, Izrael stoczył wiele bitew z okolicznymi narodami. W pewnym momencie, Dawid nakazał przeprowadzenie spisu wojowników. Akcja ta miała być przeprowadzona wbrew radzie Joaba, dowódcy armii. Zamiast liczbom, Joab wierzył Bogu, że jest On w stanie obronić naród przed wrogami. Działanie Dawida nie spodobało się Bogu. Pan wysłał anioła śmierci, aby przeszedł przez ziemie Izraela i uśmiercił 70.000 mężczyzn (2 Sam. 24:15). Gdy anioł przybył Jerozolimy, aby kontynuować swe zadanie, Bóg zatrzymał jego rękę i powiedział: „Wystarczy” (2 Sam. 24:16).

Ciekawym aspektem tej historii jest to, że anioł przestał zabijać na klepisku Arawny, Jebuzejczyka. Dawid polecił zbudować ołtarz na klepisku, a całopalenie, jakie wówczas złożył, powstrzymało rękę anioła śmierci. Wiele lat później na tym właśnie miejscu miała zostać zbudowana Świątynia Salomona. Dziś klepisko to znane jest jako Wzgórze Świątynne w Jerozolimie.

1 Kron. 21:1-3 wspomina, że to Szatan (dosłownie „przeciwnik”), był tym, który zaproponował Dawidowi

policzenie ludu. Szatan zna ludzi na tyle dobrze, by wiedzieć, jakie są ich słabości. W tym przypadku Bóg pozwolił Szatanowi kusić Dawida poprzez rozbudzenie w nim troski o to, że Izrael nie jest na tyle silny militarnie, aby stoczyć walkę ze swymi wrogami. Możliwe jest również i to, że Szatan wykorzystał dumę Dawida z posiadania tak licznej armii. Niezależnie od tego, jaka taktyka została wykorzystana w tej konkretnej sytuacji, Dawid wykazał brak całkowitego zaufania względem Boga.

Izrael przeszedł przez szereg walk z Ammonitami i Filistynami (1 Kron. 20). Być może Szatan odnosił się do zwycięstw Izraela, kiedy zasugerował Dawidowi policzenie zdolnych do walki mężczyzn. Nie mógł zniszczyć Izraela w walce, w związku z czym uciekł się do taktyki, jaką wykorzystał w innych przypadkach: starał się zaszkodzić im od środka. W ten sposób chciał rozgniewać Boga, który ukarałby swój naród i zniszczył go. Historia z Balaamem opisana w 4 Moj. 31:16 jest tego przykładem. W obu przypadkach Bóg zareagował w przewidywalny sposób, zabijając Izraelitów. Szatan wykorzystał standardy Bożej sprawiedliwości, aby osiągnąć swój cel. W omawianej historii użył pychy Dawida albo jego strachu, aby wbić klin między Boga a Dawida (oraz Izrael).

Dlaczego policzenie ludu było grzechem?

Próbując zliczyć ludzi, Dawid nie opierał się na obietnicy Boga, że rozmnoży „Izraela jak gwiazdy na niebie” (1 Kron. 27:23). Nie zaistniała żadna konkretna przyczyna, uzasadniająca policzenie ludu. Dawid nie otrzymał w tym względzie żadnego polecenia ze strony Boga. Dawid nie próbował również upewnić się co do woli Bożej; możemy więc przypuszczać, że jego motywacja była grzeszna.

Rada Joaba

Joab był wodzem armii Dawida, ale był również jego siostrzeńcem – synem Serui, siostry króla Dawida. Przykład Joaba jest pozytywny. Musimy zwracać uwagę na to, gdy ktoś wokół nas wyraźnie podąża złą drogą, nawet jeśli nie będzie słuchać biblijnych rad. Wszyscy powinniśmy być jak Joab, wzywając ludzi wokół nas do polegania na Bogu, a nie ulegania wobec strachu lub pychy (por. Przyp. 27:6).

Ponieważ król Dawid upierał się, aby przeprowadzić spis ludności, Joab przemierzył kraj licząc ludzi. Następnie wrócił do Jerozolimy i przekazał Dawidowi uzyskane liczby, pomijając pokolenie Beniamina i Lewiego.

Pominięcie Beniamina i Lewiego

Jest zrozumiałe, dlaczego kapłańskie pokolenie Lewiego nie zostało objęte spisem o charakterze wojskowym lub politycznym, ale dlaczego pominięto pokolenie Beniamina?

Wyjaśnienie zawarte jest w 1 Kron. 21:6: „Lecz Lewitów i Beniamitów nie doliczył do nich, gdyż rozkaz króla był dla Joaba ohydą”. Joab był takim przeciwnikiem liczenia ludu, że po prostu nie ukończył wymaganego od niego zadania.

Dawid w końcu zrozumiał, że uczynił źle. Opis z 1 Kron. 21:8 obejmuje jego słowa: „Zgrzeszyłem bardzo, iż uczyniłem tę rzecz; lecz teraz oddał grzech twojego sługi, gdyż bardzo nierozsądnie postąpiłem”. Niestety, Dawidowi zajęło prawie dziesięć miesięcy, aby zdać sobie sprawę z tego, że jego działania były grzeszne.

Bóg pozwolił Dawidowi wybrać sobie karę z trzech różnych opcji, o trzech różnych ramach czasowych, jakie przedstawił mu prorok Gad:

1. Trzy lata głodu [opis księgi Kronik wspomina o 3 latach, zaś księga Samuelowa o siedmiu latach. Nr. Russell w R4200 sugeruje, że hebrajska cyfra „3” jest bardzo podobna do „7” i w związku z tym jeden z tych dwóch zapisów jest błędny. Z kolei Septuaginta wspomina o trzech latach, przyp. red.],
2. Trzy miesiące uciekania przed wrogami,
3. Trzy dni zarazy od Boga; „kiedy anioł Pański będzie szerzył zagładę w obrębie wszystkich granic Izraela” (1 Kron. 21:12).

Dawid wybrał trzecią opcję, stwierdzając, że wolałby wpaść w ręce Pana, który jest bardziej miłosierny niż jego wrogowie, którzy w ten sposób tryumfowaliby za powodu nieszczęść Izraela. Decyzją tą dowiódł prawdziwego stanu swojego serca. Znamienne jest również i to, że wybrał tę opcję, która nie zapewniała żadnej ochrony dla niego jako dla króla.

Lekcje z historii Dawida

Jakie wnioski można wyciągnąć z reakcji Dawida wobec jego grzechu i wynikającej stąd kary?

1. Dawid pokornie wyznał swój grzech.
2. Modlił się żarliwie do Boga o przebaczenie.
3. Mimo, że kara nie miała wpływu na jego osobiste zdrowie, nie stał z boku czekając na koniec plagi. Był gotów wziąć całą odpowiedzialność na siebie, w związku z czym modlił się: „Oto ja zgrzeszyłem i ja zawiniłem, co zaś uczyniły te owce? Niechaj raczej twoja ręka dotknie mnie i dom mojego ojca” (2 Sam. 24:17).
4. Brał odpowiedzialność za swoje czyny.

5. Zdał się na łaskę Boga. Nie opierał się karze ani nie próbował usprawiedliwiać swoich działań. Posiadał serce Hioba, który kiedyś powiedział: „Oto, choćby mię i zabił, przecię w nim będę ufał” (Ijob. 13:15).

Konsekwencje dla Izraela

„Potem ponownie rozgorzał gniew Pana na Izraela, tak iż pobudził Dawida przeciwko nim, mówiąc: Nuże, policz Izraela i Judę!” (2 Sam. 24:1). Na pierwszy rzut oka może wydawać się niepokojące to, że naród musiał cierpieć z powodu jednego człowieka. Przypomina nam to o upadku ludzkości z powodu jednego człowieka, Adama. Jednak Bóg już wcześniej ostrzegał ludzi o niepożądanych skutkach sprawowania władzy przez króla (1 Sam. 8:10-13).

Jednak wskazówka znajduje się w 2 Sam. 24:1, gdzie znajdziemy zapis, że gniew Boży „ponownie rozgorzał” przeciwko Izraelowi. Być może określenie „ponownie” jest nawiązaniem do 2 Sam. 21:1, kiedy to „za panowania Dawida nastał raz głód, który trwał trzy lata z rzędu; Dawid więc szukał wyroczni Pańskiej, a Pan rzekł: Na Saulu i na jego domu ciąży wina przelewu krwi, dlatego że wytracił Gibeonitów”. Ludzie nie byli niewinni i stale zapominali o Bożym kierownictwie. Mogło chodzić tu o bunt Absaloma (2 Sam. 15) i bunt Szeby, syna Bikriego (2 Sam. 20). Musimy założyć, że chociaż konkretne grzechy ludu nie zostały tu wyraźnie wspomniane, to jednak nie ma wątpliwości, że kara Boża była usprawiedliwiona.

Klepisko

Klepisko jest symbolem sądu i próby (por. na przykład Oz. 9:2 i Jer. 51:33). Ale klepisko to również miejsce, na którym można było składać ofiary dla Boga. Przykłady takich sytuacji mamy opisane w 4 Moj. 15:20 i 18:27. Kościół jest opisany jako klepisko w Izaj. 21:10.

To łączy klepisko z miejscem składania ofiar dla Boga. Opis ten dobrze pasuje do szczególnej nieruchomości, która należała do Arawny. Król Dawid zakupił je i przeznaczył na miejsce składania ofiary i wielbienia Boga. W tym samym miejscu, na górze Moria, Bóg kiedyś przyprowadził Abrahama, aby tam złożył ofiarę z Izaaka (1 Moj. 22:2). Wkrótce miała tam stanąć wielka Świątynia Salomona (2 Kron. 3:3). Wieki później, miał tam nauczać Jezus.

W opisie księgi Samuela (rozdział 24), jako właścicieli klepiska wskazany jest Arawna. Z pochodzenia był Jebuzejczykiem. Była to grupa etniczna zamieszkująca Jeruzalem w tamtym czasie. Księgi Kronik jego imię zapisały jako Ornan. „Najprawdopodobniej, Ornan było imieniem hebrajskim, zaś Arawna imieniem jakim posługiwali się Jebuzejczycy lub Kananejczycy” (Jamieson, Faussett & Brown).

Dawid podniósł wzrok i zobaczył „anioła Pańskiego stojącego między ziemią a niebem z mieczem wydobytym w jego ręce wyciągniętej nad Jeruzalem” (1 Kron. 21:16). Plaga ta wywołała wielki ból u Dawida (2 Sam. 24:17). Ornan i jego czterej synowie również zobaczyli anioła. W tej sytuacji, synowie ukryli się. Jednak Dawid i starsi stali na zewnątrz odziani w wory pokutne, okazując pełnie skruchy. Dawid błagał Boga, aby kara dotknęła jego samego, ponieważ to on ponosił odpowiedzialność, a nie lud.

Bóg zarządził przez proroka Gada, aby Dawid zbudował ołtarz na klepisku Ornana. Dawid okazał posłuszeństwo i powiedział Ornanowi, że musi kupić od niego to klepisko. Odpowiedź Ornana była bardzo szczodra: gotów był oddać Dawidowi klepisko za darmo, dodając jeszcze drewniane narzędzia, woły na całopalenie i pszenicę na ofiarę z pokarmów. Jednak Dawid nalegał, że chce kupić pole za jego pełną cenę. Nie zamierzał składać ofiar całopalnych bez ponoszenia jakichkolwiek kosztów ze swojej strony.

To przypomina nam, że ofiara okupu Jezusa było zupełna, drogocenna i kosztowna. Ta ofiara miała ostatecznie zakończyć rządy śmierci na całym grzesznym świecie. Każdy grzech ma zawsze większe, niezamierzone konsekwencje. Decyzja Dawida o policzeniu ludzi spowodowała śmierć i smutek dla niezliczonych rodzin, bezpowrotnie niszcząc pokolenia, jakie jeszcze mogły się pojawić. Przy tak głębokich konsekwencjach dla Izraela, nie jest zaskakującym fakt, że pojednanie i przebaczenie odbyło się dokładnie tam, gdzie wiele lat wcześniej miały miejsce wydarzenia z udziałem Abrahama i Izaaka, symbolizujące złożenie okupu.

Dawid zbudował tam ołtarz, złożył ofiary całopalne i spokojne, wzywając Boga Jahwe. Bóg odpowiedział zsyłając ogień i paląc ofiarę całopalną (1 Kron. 21:26).

Pismo Święte wskazuje, że ofiary całopalne nawiązują do okupu. Przykładowo, ofiara poranna i wieczorna składane były odpowiednio o godzinie 9:00 i 15:00. Odpowiada to okresowi, kiedy Jezus był na krzyżu. Kiedy Izraelita przynosił ofiarę całopalną, był to wyraz uznania jakie ktoś miał dla okupu. Ofiara całopalna zawsze była układana bezpośrednio na drewnie, które jest obrazem krzyża. Kiedy ktoś składał ofiarę spokojną, to zawsze układało się ją na wierzchu już płonącej ofiary całopalnej. To wskazuje na fakt, że podstawą każdego pokoju z Bogiem jest okup. Taki był również sposób postępowania, jaki Bóg zalecił Dawidowi w celu przywrócenia jego relacji z Bogiem.

„Zapłacił więc Dawid Ornanowi za to miejsce sześćset sykli złotem” (1 Kron. 21:25). Być może cena ta wskazuje na pojednanie za 6000 lat grzechu i śmierci.

Bóg polecił aniołowi, aby powstrzymał się od dalszego zabijania. Jeruzolima została uratowana dzięki łasce

Bożej! Ale miłosierdzie wymaga ofiary, tak wówczas jak i teraz.

Lokalizacja świątyni

W tamtym czasie ofiary były składane w Przybytku, który był w Gibeonie, około osiem mil na północny zachód od Jeruzolimy. Ale w 1 Kronik 22:1 mamy zapis deklaracji złożonej przez Dawida: „Tutaj będzie świątynia Pana, Boga, i tu ołtarz całopalenia dla Izraela”. Potem rozpoczął przygotowania do budowy Świątyni, którą w ostatecznym rozrachunku wystawił Salomon.

W ten sposób ten niesamowity opis dobiega końca. Dowiedzieliśmy się z niego w jaki sposób wybrane zostało miejsce na budowę Świątyni. To było miejsce święte dla wielu pokoleń, nawet do dnia dzisiejszego. Być może w czasie Królestwa Bożego będzie się tam znajdować szczególne miejsce poświęcone nauce i refleksji. Wielu wierzy, że Świątynia zostanie odbudowana w tym samym miejscu. Opis tego doświadczenia jest dla nas źródłem większego uznania dla Dawida, kiedy podniósł się ze swoich grzechów i błędów. Spowodowały one poważne konsekwencje dla wszystkich tych, którzy było wokół niego. Płynie stąd dla nas nauka, że musimy stale mieć się na baczności, aby badać nasze najgłębsze motywy i szybko prosić o przebaczenie, kiedy tylko motywy te staną się wątpliwe. Musimy utrzymywać nasze sumienia w stanie wrażliwości na delikatne sugestie ze strony naszych braci, którzy mogą wyraźniej dostrzegać pewne okoliczności niż my sami. Dowiedzieliśmy się, że pokuta za grzech nie powoduje automatycznego uniknięcia konsekwencji grzechu. Zobaczyliśmy, jak Jeruzolima została ocalona i czekamy na dzień, kiedy to umiłowane miasto stanie się centrum chwalebного Królestwa Bożego.

„I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” (Izaj. 2:3).

Możemy również założyć, że doświadczenie to pomoże Dawidowi lepiej pełnić funkcję jednego ze Starożytnych Świętych. Być może będzie on kiedyś doradzał zmartwychwstałym przywódcom tego świata, kiedy ci będą uczyć się przewycięzania ślepej ambicji i polegania na samym sobie. Będą oni musieli przekonać się, że poleganie na Jahwe i Jego najwyższych standardach jest rzeczą niezwykle ważną.

Wreszcie i przede wszystkim, ta lekcja uczy nas, aby okazywać pełne zaufanie do Boga, a nie liczyć na nasze własne umiejętności i zasoby. Bądźmy w stanie powiedzieć w naszych sercach: „Jego łaska jest dla

mniej wystarczająca”.

Redakcja